

hængighed og dets Tilslutning til Forbundets Idéer og til internationalt Samarbejde i Almindelighed.

Ikke ved Broderstrid, udtalte Dr. Dollfuss, men gennem Samarbejde kan Nationerne løse Tidens Vanskeligheder; de intellektuelle og materielle Forandringer, som forekommer i ethvert Land, maa imidlertid foregaa i Overensstemmelse med Landets egen Karakter og Historie, og det er ikke muligt, ligesom det vilde stride mod Naturens Love, at paatrykke Landene et ensartet System.

Rigskansleren omtalte derefter indgaaende Østrigs Bestræbelser siden Krigen for at tilpasse sit økonomiske System efter de fuldstændig ændrede Forhold og kom herunder navnlig ind paa Donau-Spørgsmaalet, idet han udtalte, at Folkeforbundets store Arbejde i dette Spørgsmaal har overbevist Østrig om Værdien af det internationale Centrum i Genève og vist, at et Lands Pengevæsen selv under vanskelige Forhold og paa et Tidspunkt, hvor almindelig Mistillid er raadende, kan genrejses i intimt Samarbejde med Forbundet.

Efter en streng og aarelang Kamp for sin Eksistens, sluttede Kansleren, forfægter Østrig i Dag mere end nogensinde sin Frihed og Uafhængighed ikke saa meget i Kraft af formelle Traktater, men først og fremmest i Kraft af Folkets fri Vilje, og vort lille germanske Lands Historie, dets geografiske Beliggenhed og dets Kultur giver os baade Ret og Pligt til at vedblive med at være et nyttigt Medlem af Nationernes Samfund.

Dagens sidste Taler, den canadiske Delegerede *H. J. Manion* tog derefter Ordet for nogle kortere Bemærkninger, der fortrinsvis drejede sig om Nedrustningskonferencen, hvorunder han med Henvisning til Pagtens Art. 8 stærkt vendte sig imod den private Vaabenhandel og Fabrikation.

Hr. Manion understregede endvidere Betydningen af at Forbundets vigtigste Opgave — Fredens Sikring — ikke druknede i Mangfoldigheden af sekundære Opgaver, i hvilken Forbindelse han kom ind

paa det i Kontrolkomitéens Betænkning rejste Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt, at Forsamlingen fremdeles lader Forbundets Virksomhed udvikle sig ganske planløst paa Lykke og Fromme.

Generaldebatten fortsattes Fredag den 29. med Taler af Udenrigsminister Sandler (Sverige), Sir Brojendra Mitter (Indien), Dr. Wellington Koo (Kina) og Jonkheer de Graeff (Holland).

Udenrigsminister *Sandler* begrundede nærmere den svenske Regerings ovenomtalte Indsigelse mod Forsamlingens Udsættelse ud fra den Betragtning, at Forsamlingen er Forbundets vigtigste og centrale Organ, og at det vil føre til meget beklagelige Konsekvenser, saafremt den trænges til Side til Fordel for andre internationale Konferencer.

Med Udgangspunkt i de negative Resultater af den økonomiske Conference og af Nedrustningskonferencen understregede Hr. Sandler i denne Forbindelse, at den Kendsgerning, at et Spørgsmaal, som henhører under Forbundet, bliver overført til en særlig Conference, ikke maa føre til, at Forbundet vasker sine Hænder overfor dets videre Skæbne. Tværtimod — hvis Nedrustningskonferencen ikke naar til et Resultat, vil Spørgsmaalet paany med hele sin Vægt komme til at hvile paa Forbundet.

Vi maa imidlertid, fortsatte den svenske Udenrigsminister, ikke blot arbejde under Truslen af en Krig mellem Nationerne, men ogsaa under Indflydelse af Magternes interne Vanskeligheder og Faren for Borgerkrig; i Relation til Freden kan man ikke gennemføre en absolut Sondring mellem ydre og indre Spørgsmaal, saaledes som ogsaa Pagtens Affattelse og Forbundets Virksomhed atter og atter har vist.

Længe før Folkeforbundets Oprettelse gjorde man sig klart, at Krigens Ofre ikke kunde være afskaaret fra Folkerettens Beskyttelse, og i en Tid af politiske og sociale Omvæltninger er det af den største Betydning, at Kravet om Humanitet rejses lige